

บรรณานุกรม

หนังสือภาษาไทย

วิทย์ วิศทเวทย์. จริยศาสตร์เบื้องต้น : มนุษย์กับปัญหาจริยธรรม. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์อักษรเจริญทัศน์, 2519.

สุวิทย์ นิ่มน้อย. กฎหมายอาญาและทัณฑวิทยา ตอน 3 ทัณฑวิทยา โดยอัญญากรค์ ปาณิกบุตร, กรุงเทพฯ : รามคำแหง, 2519.

หยุด แสงอุทัย. "การลดอาชญากรรมโดยการออกกฎหมายกำหนดแนวทางให้ศาลใช้ดุลพินิจในการกำหนดโทษ" นิติศาสตร์และการต่างประเทศ. พระนคร : สำนักพิมพ์สมาคมสังคมศาสตร์แห่งประเทศไทย, 2514.

อรัญ สุวรรณบุบผา. หลักอาชญาวิทยา. กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิช, 2518.

หนังสือภาษาอังกฤษ

Ewing, A.C.. The Morality of Punishment. London: Kegan Paul, 1929.

Ezorsky, Gertrude, ed. Philosophical Perspectives on Punishment. Albany: State University of New York Press, 1972.

Gerber, Rudolph J., and Patrick D. McAnany, eds. Contemporary Punishment. Notre Dame: University of Notre Dame Press, 1972.

Golding, Martin P.. Philosophy of Law. New Jersey: Prentice-Hall Inc., 1975.

- Grupp, Stanley E., ed. Theories of Punishment. Bloomington:
Indiana University Press, 1971.
- Hart, H.L.A.. Punishment and Responsibility. Oxford: Clarendon
Press, 1968.
- Honderich, Ted. Punishment : The Supposed Justifications.
London: Penguin Books Ltd., 1976.
- Leiser, Burton M.. Liberty, Justice, and Morals : Contemporary
Value Conflicts. New York: The Macmillan Company, 1973.
- Menninger, Karl. The Crime of Punishment. New York: The
Viking Press, 1968.
- Mill, J.S.. Utilitarianism. New York: The Library of Liberal
Arts, 1957.
- Murphy, Jeffries G.. Punishment and Rehabilitation. California:
Wadsworth Publishing Company, Inc., 1973.
- Pincoffs, Edmund L.. The Rationale of Legal Punishment.
New York: Humainties Press, 1966.

ภาคผนวก

ภาคผนวกนี้เป็นการเสนอแนวความคิดกว้าง ๆ ของผู้เขียนในเรื่องการประยุกต์ใช้เทคโนโลยีการลงโทษในสถาบันต่าง ๆ โดยได้ยกตัวอย่างการประยุกต์ใช้เทคโนโลยีการลงโทษในสถาบันการศึกษาขึ้นมาพิจารณาอย่างคร่าว ๆ เพื่อเป็นแนวทางในการวิจัยที่ละเอียดและลึกซึ้งต่อไป

การประยุกต์ใช้เทคโนโลยีการลงโทษในสถาบันต่าง ๆ

การพิจารณาความมุ่งหมายของการลงโทษในสถาบันต่าง ๆ ย่อมต่างไปจากการพิจารณาความมุ่งหมายของการลงโทษในทางทฤษฎีโดยทั่วไป เพราะแต่ละสถาบันที่ได้รับการจัดตั้งขึ้นย่อมมีวัตถุประสงค์หรือเป้าหมายของตนเองแน่นอนอยู่แล้ว การลงโทษที่นำมาใช้ในสถาบันเป็นเพียงเครื่องมือหรือวิธีการอย่างหนึ่งที่ใช้เพื่อช่วยให้บรรลุเป้าหมายของสถาบันนั้น ดังนั้นความมุ่งหมายของการลงโทษในแต่ละสถาบันย่อมต้องสอดคล้องหรือไม่ขัดแย้งกับเป้าหมายของสถาบัน เช่น ถ้าความมุ่งหมายของสถาบันการปกครองรัฐ คือการเตรียมคนให้พร้อมที่จะเข้าสู่อาณาจักรของพระเจ้าหลังจากสิ้นชีวิตไปแล้ว กล่าวคือ มุ่งปกครองให้ประชาชนเป็นคนดีมีศีลธรรมมากกว่าที่จะมุ่งปกครองให้ประชาชนมีความสุข บทลงโทษในกฎหมายของรัฐก็ควรมีความมุ่งหมายแบบทฤษฎีทดแทนความผิดที่มุ่งรักษาความยุติธรรมของการลงโทษมากกว่าการแสวงหาประโยชน์จากการลงโทษ แต่ถ้ามุ่งหมายของการปกครองรัฐคือทำให้ประชาชนมีความสุข บทลงโทษในกฎหมายของรัฐก็ควรมีความมุ่งหมายเพื่อป้องกันและแก้ไขความเลวร้ายของอาชญากรรมตามทฤษฎีประโยชน์นิยม ความมุ่งหมายของการลงโทษในสถาบันศาลสถิตยุติธรรม แม้ว่าสถาบันศาลจะเป็นส่วนหนึ่งของสถาบันการปกครองซึ่งต้องมีความมุ่งหมายที่สอดคล้องกับความมุ่งหมายของสถาบันการปกครอง แต่สถาบันศาลก็มีความมุ่งหมายเฉพาะของสถาบันเอง คือสร้างความเป็นธรรมให้เกิดขึ้นในรัฐ โดยที่เชื่อกันว่าการปกครองอย่างยุติธรรมจะทำให้รัฐบาลบรรลุเป้าหมายในการปกครองได้ ไม่ว่าเป้าหมายนั้นจะคือความเป็นคนดี

มีศีลธรรมของประชาชนหรือความสงบสุขของประชาชนก็ตาม ทั้งนี้ผู้ที่พากษาจึงควร
 ศึกษาลงโทษจำเลยโดยมีความมุ่งหมายเพื่อรักษาความยุติธรรมไว้เป็นสำคัญ

ความมุ่งหมายของการลงโทษในสถาบันการศึกษา

สถาบันการศึกษามีความมุ่งหมายเพื่อให้การศึกษาอบรมแก่เยาวชนให้มีความรู้
 และความประพฤติดี การลงโทษในสถาบันการศึกษาเป็นเพียงเครื่องมืออย่างหนึ่งที่ใช้
 เพื่อให้บรรลุความมุ่งหมายของสถาบันการศึกษา ทั้งนี้การลงโทษในสถาบันการศึกษา
 จึงไม่ควรมีความมุ่งหมายเพื่อรักษาความยุติธรรมมากไปกว่าที่จะมุ่งให้เกิดประโยชน์ใน
 การอบรมสั่งสอนให้นักเรียนมีความรู้และความประพฤติดี การลงโทษในสถานศึกษาจึง
 ควรมีความมุ่งหมายตามทฤษฎีประโชยน์นิยม กล่าวคือ การลงโทษในสถานศึกษาควรมี
 ความมุ่งหมายเพื่อป้องกันไม่ให้นักเรียนฝ่าฝืนระเบียบกฎเกณฑ์ของโรงเรียน แก่ไขนิสัย
 นักเรียนที่มีลักษณะผิดกฎของโรงเรียนบ่อย ๆ สร้างนิสัยให้นักเรียนเคารพและปฏิบัติตาม
 ระเบียบกฎเกณฑ์ของโรงเรียน เพื่อให้การเรียนการสอนและการอบรมความประพฤติ
 ของนักเรียนเป็นไปได้อย่างราบรื่นและบรรลุผลสำเร็จ และถ้าหากในกรณีใดที่ครูจะลงโทษ
 นักเรียนเพื่อให้เกิดความยุติธรรมแล้วก็ควรถือตามทฤษฎีการลงโทษแบบกฎ-ประโชยน์นิยม
 ที่ถือว่าการลงโทษนักเรียนอย่างยุติธรรมจะก่อให้เกิดประโยชน์ในการปกครองนักเรียน
 ในระยะยาวมากกว่าการหาประโยชน์จากการลงโทษนักเรียนในแต่ละครั้ง ไม่ควรถือว่า
 ความยุติธรรมในการลงโทษ เป็นสิ่งที่มีค่าในตัวเองที่สำคัญกว่าประโยชน์ที่จะได้จากการ
 ลงโทษไม่ว่าในครั้งนี้อย่างไรหรือในระยะยาวต่อไป เพราะถ้าไม่เป็นเช่นนี้ คือ ถ้าครูถือว่า
 ความยุติธรรมในการลงโทษนักเรียนมีความสำคัญมากกว่าประโยชน์ที่จะได้จากการลงโทษ
 ครูก็ต้องถือว่าจำเป็นต้องลงโทษนักเรียนทุกคนที่ทำผิดอย่างสาสมกับความผิดของนักเรียน
 และครูจะไม่ยอมลงโทษนักเรียนที่ไม่มีความผิดเลย แม้ว่าการทำเช่นนี้ในบางครั้งจะก่อให้เกิด
 ประโยชน์ในการควบคุมความประพฤติของนักเรียนก็ตาม แต่การที่ครูถือความ
 ยุติธรรมในการลงโทษนักเรียนอย่างเคร่งครัดเช่นนี้อาจทำให้การลงโทษในโรงเรียน
 เป็นอุปสรรคขัดขวางต่อการอบรมให้นักเรียนมีความรู้และความประพฤติดีอันเป็นการขัด

ต่อความมุ่งหมายของโรงเรียนได้ เช่น ในกรณีที่เด็กนักเรียนคนหนึ่งมีนิสัยก้าวร้าว มักรังแกเพื่อนนักเรียนด้วยกันเป็นประจำ ทั้งนี้เพราะมีสาเหตุมาจากสภาพครอบครัวของเด็กนักเรียนคนนั้น คือเด็กขาดความรักความอบอุ่น เด็กอาจขาดพ่อหรือแม่หรือผู้ปกครองไม่เข้าใจเด็กไม่ได้ให้ความดูแลเอาใจใส่เด็กอย่างเพียงพอ เด็กจึงชดเชยโดยการพยายามเรียกร้องความสนใจจากคนอื่นด้วยการละเมิดกฎระเบียบของโรงเรียนบ่อย ๆ ในกรณีเช่นนี้ครูควรจะให้ภัยเด็กและพยายามอบรมสั่งสอนเด็กไม่ให้ประพฤติผิดเช่นนั้นด้วยความรักและความเข้าใจเด็ก รวมทั้งพยายามแก้ไขสาเหตุที่ทำให้เด็กมีพฤติกรรมเช่นนี้ร่วมกับผู้ปกครองของเด็กโดยชี้แจงให้ผู้ปกครองของเด็กเข้าใจปัญหาของเด็กและพยายามให้ความรักและความเอาใจใส่ต่อเด็กมากขึ้น แต่ถ้าวินิจฉัยความยุติธรรมในการลงโทษตามทฤษฎีทดแทนความผิดโดยลงโทษเด็กอย่างรุนแรงสาสมกับความผิดของเด็กทุกครั้งที่เกิดทำผิด ก็อาจทำให้เกิดผลเสียต่อเด็ก อาจทำให้เด็กกลายเป็นคนคู้ค่าน ไม่กล้าเกรงต่อกฎเกณฑ์โทษ จนในที่สุดอาจมีนิสัยเลวที่แก้ไม่หายต่อไปในอนาคตได้ อีกประการหนึ่ง ถ้าครูถือว่าความยุติธรรมในการลงโทษสำคัญกว่าผลดีจากการลงโทษ ครูก็คงจะไม่ยอมลงโทษนักเรียนที่ไม่มีความผิดไม่ว่าในกรณีใด ๆ ทั้งสิ้น แต่ในบางกรณีการลงโทษนักเรียนที่ไม่มีความผิดก็เป็นสิ่งจำเป็นต้องทำในการควบคุมดูแลนักเรียนเป็นจำนวนมากให้อยู่ในกฎระเบียบของโรงเรียน เช่นในกรณีที่นักเรียนบางคนในห้องฝ่าฝืนระเบียบของโรงเรียนโดยนำเอาลูกฟุตบอลมาเตะเล่นภายในห้องเรียนระหว่างที่ครูไม่อยู่จนทำให้กระจกหน้าต่างห้องเรียนแตก แล้วไม่มีนักเรียนคนใดยอมบอกว่ามีใครบ้างที่ร่วมกันเตะลูกฟุตบอลในห้องเรียน ในกรณีเช่นนี้เมื่อไม่สามารถหาตัวนักเรียนที่ทำผิดโดยเฉพาะมาลงโทษได้ แต่ครูจำเป็นต้องลงโทษผู้ฝ่าฝืนระเบียบของโรงเรียนในครั้งนี้เพื่อป้องกันไม่ให้เกิดการฝ่าฝืนระเบียบในครั้งต่อไปอีก การลงโทษหมู่ให้นักเรียนทั้งห้องให้ร่วมกันชดเชยค่าเสียหายรวมทั้งลงโทษโดยการให้นักเรียนทั้งห้องต้องอยู่ทำความสะอาดห้องเรียนและอาคารเรียนหลังจากเลิกเรียนแล้วก็เป็นสิ่งชอบธรรมแม้ว่าการลงโทษหมู่เช่นนี้จะทำให้นักเรียนที่ไม่ได้ทำความผิดถูกลงโทษด้วยก็ตาม

เหตุผลอีกประการหนึ่งที่ไม่ควรลงโทษนักเรียนโดยมีความมุ่งหมายเพื่อทดแทนความผิดก็คือ เด็กนักเรียนยังไม่มีควมรับผิดชอบต่อการกระทำของตนเอง เท่ากับผู้ใหญ่ ทฤษฎีทดแทนความผิดถือว่าเหตุที่ต้องลงโทษทดแทนความผิดก็เพราะคนต้องมีความรับผิดชอบต่อการกระทำของตน คนที่ทำความผิดจึงสมควรได้รับโทษตามความผิดของตน แต่เราถือกันว่าเด็กนักเรียนยังไม่มีควมรับผิดชอบต่อการกระทำของตนเอง เท่ากับผู้ใหญ่ และความมุ่งหมายส่วนหนึ่งของโรงเรียนก็คือการอบรมสั่งสอนให้นักเรียนเจริญเติบโตขึ้นไปเป็นผู้ใหญ่ที่มีความรับผิดชอบต่อการกระทำของตนเองและต่อสังคม ดังนั้นในการลงโทษนักเรียนจึงไม่ควรมีความมุ่งหมายที่จะทดแทนความผิดแก่นักเรียนที่ทำความผิดโดยถือว่าเขามีความรับผิดชอบต่อการกระทำของเขาอย่างเต็มที่ แต่ควรลงโทษโดยมีความมุ่งหมายว่า การลงโทษจะก่อให้เกิดผลในการทำให้นักเรียนมีความรับผิดชอบต่อการกระทำของตนเองและต่อความเป็นระเบียบเรียบร้อยของโรงเรียนมากขึ้น เพื่อที่ว่าเขาจะได้เจริญเติบโตขึ้นไปเป็นผู้ใหญ่ที่มีความรับผิดชอบต่อตัวเองและต่อสังคมโดยส่วนรวม

สรุปความว่า เนื่องจากการลงโทษในโรงเรียนเป็นเพียงวิธีการอย่างหนึ่งที่โรงเรียนนำมาใช้เพื่อให้เกิดผลในการบรรลุเป้าหมายของโรงเรียนที่ต้องการอบรมสั่งสอนให้นักเรียนเป็นผู้มีความรู้และความประพฤติดี ดังนั้นการลงโทษในโรงเรียนจึงควรคำนึงถึงผลที่จะเกิดขึ้นจากการลงโทษตามทฤษฎีประโยชน์นิยมมากกว่าที่จะคำนึงถึงความยุติธรรมในการลงโทษอย่างเคร่งครัดตามทฤษฎีทดแทนความผิด

ประวัติการศึกษา

นายรุ่งธรรม ศุจิธรรมรักษ์ เกิดเมื่อวันที่ 10 ธันวาคม พ.ศ. 2496 ที่ กรุงเทพมหานคร สำเร็จการศึกษาได้ปริญญาอักษรศาสตรบัณฑิต เกียรตินิยมอันดับสอง วิชาเอก ปรัชญา วิชาโท ประวัติศาสตร์ และภูมิศาสตร์ จากจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย เมื่อปีการศึกษา 2519 เข้าศึกษาต่อในบัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย เมื่อปี การศึกษา 2520